

LUẬT TẠNG: MỘT NHÀ SƯ CÓ THỂ LÀM VIỆC NHƯ MỘT BÁC SĨ KHÔNG?

(Vinaya: May a Monk Act as a Doctor? - Ajahn Brahmavamso)

AJAHN BRAHMAVAMSO

Chuyển ngữ: *Nguyễn Văn Tiến*

*Đức Phật và Tôn Giả A Nan (Ananda), đang lau rửa cho một nhà sư bị Bệnh Kiết Lý.
(The Buddha and the venerable Ananda, washing a monk suffering from Dysentery)*

Luật Tạng: Một Nhà Sư Có Thể Làm Việc Như Một Bác Sĩ Không?

Có một số Phật Tử thường hiểu lầm câu hỏi sau đây, đó là một nhà sư có thể làm việc như một bác sĩ đối với cộng đồng Phật Tử, hay không? Vì, có một số nhà sư đã có kỹ năng về y học dược thảo, và biết những liệu pháp truyền thống khác, tuy nhiên, có bao giờ các nhà sư được giới luật cho phép cư xử như một vị bác sĩ không?

Đức Phật đã từng nói rằng: "Này các Tỳ Kheo, bất cứ ai muốn chăm sóc ta, người ấy phải muốn chăm sóc người bệnh," và câu nói nổi tiếng này đã thường được dùng để biện minh cho một nhà sư làm việc như một bác sĩ. Tuy nhiên, câu nói trên đã bị mang ra khỏi bối cảnh đúng đắn, điều này chúng ta sẽ hiểu rõ ràng hơn, ở phần giải thích dưới đây. Đoạn văn đầy đủ, được tìm thấy trong Luật Tạng, phần Đại Phẩm, chương 8, kệ 26, liên hệ đến câu chuyện xảy ra khi Đức Phật gặp một nhà sư, là một đệ tử của ngài đang bị bệnh kiết lý. Với sự giúp đỡ của Tôn Giả A-Nan (Ananda), Đức Phật đã lau rửa, và dọn dẹp sạch sẽ cho nhà sư bị bệnh. Ngay sau đó, Đức Phật đã thuyết pháp cho Tăng Đoàn:

"Này các Tỳ Kheo, các ông không có mẹ, các ông cũng không có bố để chăm sóc các ông. Này các Tỳ Kheo, nếu các ông không chịu chăm sóc lẫn nhau, thì ai sẽ là người chăm sóc các ông đây? Này các Tỳ Kheo, bất cứ ai muốn chăm sóc ta, người ấy phải muốn chăm sóc người bệnh." (Bản dịch từ Hiệp Hội Văn Bản Pali, Sách Về Giới Luật, Tập Số 4, Trang 432)

Đoạn văn đầy đủ trên đây cho chúng ta thấy rất rõ ràng rằng, khi Đức Phật nói "Bất cứ ai muốn chăm sóc ta, người ấy phải chăm sóc người bệnh." Ý nghĩa của ngài là các nhà sư phải chăm sóc cho

các nhà sư đồng tu bị bệnh. Đức Phật không nói về các nhà sư làm việc như một bác sĩ cho các Phật Tử.

Trong thực tế, Đức Phật nói nhiều lần rằng, các nhà sư làm việc như một bác sĩ cho các Phật Tử, là có Nghề-Nghiệp Không-Đúng-Đắn (miccha-ajiva), đã đi ngược lại Nghề-Nghiệp Đúng-Đắn (Chánh Mạng), phần-số-năm của Con Đường Cao Quý Có Tám Phần (Bát Chánh Đạo), và là Đường Lối Làm Việc Mất Giá Trị (tiracchana-vijjā). Thí dụ, trong Trường Bộ Kinh (Digha Nikaya), bài kinh đầu tiên trong bộ kinh này, là bài Kinh Cái Lưới Bao Gồm Các Quan Điểm Của Mọi Người (Kinh Brahmajala, Kinh Phạm Võng), Đức Phật nói như sau:

27. "Có một số các nhà sư khổ hạnh, và các Bà La Môn, trong khi sống nhờ sự cúng dường thực phẩm của các Phật Tử, họ đã kiếm sống bằng nghề nghiệp không đúng đắn (miccha-ajiva), qua đường lối làm việc mất giá trị (tiracchana-vijjā), thí dụ như: lời hứa biếu tặng quà đến các vị thần để các nhà sư được ân huệ; sự thi hành các lời hứa nói trên; nghiên cứu và tin tưởng về ma quỷ; đọc các câu thần chú sau khi bước vào một ngôi nhà bằng đất; chế tạo thuốc cường dương, và thuốc bất lực; chuẩn bị các địa điểm và ban phép linh thiêng cho căn nhà; làm nghi lễ súc miệng và lễ tắm gội thân thể; làm lễ cúng thần lửa; làm thuốc nôn ói ra, thuốc tẩy ruột, thuốc trị bệnh ho, và thuốc thông đàm; cung cấp thuốc đau tai, thuốc đau mắt, thuốc đau mũi, thuốc rửa mắt, và thuốc bom-mát (ointment) bán trên quầy thuốc; chữa bệnh mắt đục-thủy-tinh-thể, thực hành thuật giải phẫu, là bác sĩ nhi đồng; cung cấp thuốc chữa bệnh về thân thể, và thuốc bom-mát chữa-bệnh-da, để chống lại hiệu ứng của thuốc uống - trong khi Đức Phật, là nhà sư khổ hạnh Gotama (Cổ Đàm), ngài đã không-sống bằng nghề nghiệp không-đúng-đắn, ngài không-theo đường lối làm việc mất giá trị." (trích từ bài Kinh Cái Lưới Bao Gồm Các Quan Điểm Của Mọi Người (Kinh Brahmajala), trang 61, bản dịch Anh Ngữ của Kandy, Hiệp Hội Xuất Bản Phật Giáo).

Do đó, rõ ràng là Đức Phật đã lên án bất cứ nhà sư nào, kiếm sống bằng cách làm việc như một bác sĩ cho các Phật Tử.

Truyền thống đã được truyền xuống các nhà sư Phật Giáo Nguyên Thủy, được mô tả trong bộ Samantapasadika (Bộ sưu tập các bài bình luận bằng tiếng Pali, trong Luật Tạng Của Phật Giáo Nguyên Thủy), các bài bình luận tuyệt vời về Luật Tạng, biên soạn bởi ngài Phật Âm (Buddhaghosa) ở Tích Lan vào thế kỷ thứ 5. Bài bình luận đáng tin cậy này viết rằng, một nhà sư có thể kê toa và cung cấp thuốc cho các tu sĩ đồng tu (cho các tăng, và cho các ni), cho bố mẹ của mình, hoặc là cho những người chăm sóc bố mẹ mình, và cho bất cứ người Phật Tử nào sống ở trong tu viện Phật Giáo, mà người Phật Tử này phải là người chuẩn bị để thành nhà sư, hoặc phải là người giúp đỡ cho các nhà sư. Ngoài ra, một nhà sư có thể kê đơn, nhưng không được mua thuốc cho anh em, và chị em, cho cô dì và chú bác, cho ông bà, và cho bất cứ người du khách nào, cho những kẻ ăn cướp, cho những người bị thương trong chiến trận, và cho những người không-có thân-nhân đến tu viện để được giúp đỡ khẩn cấp. Nếu một nhà sư kê toa hoặc cho thuốc vượt ra khỏi luật định, ông ta vi phạm giới luật (là một hành-vi phạm-tội tác-ác dukkata, thể loại thứ 6 trong tổng số 7 thể loại tội - thể loại tội nhẹ nhất là tội ác-khẩu số 7, thể loại tội nặng nhất là tội cực-ác số 1). Hơn nữa, nếu nhà sư này kê toa, hoặc cho thuốc đến một Phật Tử với mục đích được đáp đền bằng quà tặng, ông ta đã vi phạm giới luật vì "làm hư hỏng gia đình người khác" (kuladusaka). Đây là những gì được nói đến trong Lời Bình Luận Của Luật Tạng Samantapasadika, được tôn trọng trong tất cả các nước theo Phật Giáo Nguyên Thủy. Đoạn văn này cũng được tìm thấy trong phiên bản của Hiệp Hội Văn Bản Pali, Samantapasadika trang 469f (chỉ tiếc rằng đoạn văn này viết bằng tiếng Pali, và chúng ta chưa có bản dịch bằng Anh Ngữ).

Từ câu hỏi "Một nhà sư có thể làm việc như một vị bác sĩ không?", chúng ta đã có câu trả lời từ một văn bản đáng tin cậy, cho chúng ta thấy sự cân bằng khôn ngoan, nhìn nhận nhiệm vụ của một nhà sư đối với bố mẹ của mình, nhìn nhận nhiệm vụ của mình đối với các nhà sư khác, và nhiệm vụ của mình đối với các Phật Tử cùng sống với các nhà sư trong tu viện, và lòng từ bi của nhà sư đối với những người đến viếng thăm tu viện mà cần được ông giúp đỡ khẩn cấp. Tuy nhiên, trong bất cứ trường hợp nào, văn bản trên nói rằng, các nhà sư hãy ngăn ngừa việc nhận phần thưởng vật chất cho các dịch vụ nói trên. Hơn nữa, chúng ta cần nhớ rằng vai trò của một nhà sư Phật Giáo đối với các Phật Tử, thì không-phải là một vị bác sĩ chữa bệnh về thân thể, mà là một bác sĩ chữa bệnh về tâm, đây chính là hành động của một nhà sư có lòng từ bi, an lạc và có trí tuệ.

Source - Nguồn: <http://www.dhammadoka.org.au/articles/item/1191-vinaya-may-a-monk-act-as-a-doctor?.html>

Vinaya: May a Monk Act as a Doctor?

A recurring misunderstanding standing among some lay Buddhist is that a monk may practise as a doctor to the laity. Some monks do become skilled in herbal medicine and other traditional therapies but when, if ever, are they allowed by their precepts to behave as a doctor?

The Lord Buddha once said "Whoever, monks, would tend me, he should tend the sick" and this well-known saying has often been used to justify a monk acting as a doctor. However, the saying is taken out of context as will soon be clear. The full passage, found in that section of the Vinaya-pitaka called the Mahavagga, chapter 8, verse 26, relates to the story of the Lord Buddha coming across a fellow monk who was suffering dysentery. With the help of Venerable Ananda, the Lord Buddha cleaned and settled the sick monk. Shortly afterwards, the Lord Buddha addressed the Sangha:

"Monks, you have not a mother, you have not a father who might tend you. If you, monks, do not tend one another, then who is there to tend you? Whoever, monks, would tend me, he should tend the sick." (From the Pali Text Society's translation, Book of the Discipline, Vol 4 p 432)

The full passage makes it abundantly clear that when the Lord Buddha said "Whoever would tend me should tend the sick", his meaning was for monks to look after fellow monks who were sick. He was not referring to monks acting as doctors to the laity.

In fact, the Lord Buddha said several times that acting as a doctor to lay people is, for a monk, Wrong Livelihood (*miccha-ajiva*), directly contrary to the fifth factor of the Noble Eightfold Path and a Debased Art (*tiracchana-vijja*). For example, in the very first Sutta in the first collection of Suttas, being the Brahmajala Sutta of the Digha Nikaya, the Lord Buddha said:

27. "Whereas some recluses and brahmins while living on the food offered by the faithful, earn their living by a wrong means of livelihood (*miccha-ajiva*), by such debased arts (*tiracchana-vijja*) as: promising gifts to deities in return for favours; fulfilling such promises; demonology; reciting spells after entering an earthen house; inducing virility and impotence; preparing and consecrating sites for a house; giving ceremonial mouthwashes and bathing; offering sacrificial fires; administering emetics, purgatives, expectorants and phlegmagogues; administering ear medicine, eye medicine, nose medicine, collyrium and counter ointments; curing cataracts, practising surgery, practising as a children's doctor; administering medicines to cure bodily diseases and balms to counter their after effects - the recluse Gotama (the Lord Buddha) abstains from such wrong means of livelihood, from such debased arts." (From The Discourse on the All-Embracing Net Views , p 61, being the Buddhist Publication Society of Kandy's English edition of the Brahmajala Sutta)

Thus the Lord Buddha clearly condemned any monk who makes his living by behaving as a doctor to the laity.

The tradition that has come down to all Theravada Buddhist monks is that described in the Samantapasadika, the great commentary on the Vinayapitaka compiled by Buddhaghosa in Sri Lanka in the 5th century C.E. This authoritative work states that a monk may prescribe and supply medicines to his fellow monastics (monks and nuns), to his parents or to those looking after his parents, and to any lay people staying in the monastery or Vihàra either preparing to go forth as monks or just staying to help the monks. Also, a monk may prescribe but not buy medicines to his brothers and sisters, aunts and uncles, grandparents and to whatever travellers, bandits, people wounded in battle and those without relatives who come to the monastery or Vihàra for emergency help. Should a monk prescribe or supply medicines beyond his allowance, he commits an offence against his precepts (a *dukkata* offence). Further, if he prescribes or supplies a medicine to a layperson for a material gift in return, then he incurs another offence against his precepts for "corrupting families" (*kuladusaka*). That is what is stated in the Samantapasadika Vinaya Commentary, respected in all Theravada Buddhist countries. The passage may be found in the Pali Text Society's edition of the Samantapasadika page 469f (unfortunately this work is in Pali and no English translation is available yet).

This answer from the authoritative texts to the question "May a monk act as a doctor?" shows a wise balance which recognises a monk's duty to his parents, his responsibilities to those monks and lay people staying with him in his monastery, and his compassion to all those visiting his monastery for emergency help. It prevents in any circumstances receiving any material reward for such services. Moreover, it remembers that the role of a Buddhist monk towards the laity is not to act as a doctor to the body, but to act as a kind sage, a doctor to the mind.